Sanne van Leeuwen

# Als alles eindigt

LOFT Books
Amsterdam

# Proloog

## Het begin van het einde

Het beeld van de televisie verspringt van het favoriete kookprogramma van Miriam naar twee ernstig uitziende nieuwslezers.

'We moeten de reguliere uitzending onderbreken voor een belangrijke persconferentie van de Verenigde Naties,' zegt de nieuwslezeres op serieuze toon. Ze schraapt haar keel en kijkt haar mannelijke collega kort aan, die haar een bemoedigend knikje geeft.

Miriam gaat rechter op haar groene bank zitten, die vol ligt met verschillende kussens.

'Mocht u het gemist hebben, gisteren is door de Verenigde Naties aangekondigd dat er een belangrijke persconferentie zal worden uitgezonden op elk televisiekanaal. Wij weten op dit moment nog niet wat de inhoud van deze persconferentie zal zijn, maar er wordt gespeculeerd dat het gaat om wereldnieuws,' gaat de nieuwslezeres verder. 'We moeten nog een moment wachten totdat alle televisies en radio's over de hele wereld klaar zijn voor de uitzending.'

'Rick!' roept Miriam, haar ogen gefixeerd op de tv.

'Wat is er, Mimi?' vraagt haar man bezorgd als hij de woonkamer in loopt.

'Het gaat zo beginnen,' antwoordt ze.

Rick gaat naast haar op de bank zitten, legt zijn hand op haar

bovenbeen en geeft er een kneepje in.

Al vanaf het moment dat de uitzending van de Verenigde Naties werd aangekondigd, is iedereen aan het speculeren waar het over kan gaan, wat er precies aan de hand is in de wereld. De wildste theorieën zijn al op sociale media bedacht en gedeeld waar duizenden reacties op kwamen die weer meer discussies aanwakkerden.

*'Denk je dat het een wereldoorlog is?'*

*'Dat is nu toch al? En daar maakten ze niet zo'n heisa over.'*

*'Een pandemie van een dodelijke ziekte, zoals de Zwarte Dood?'*

*'Nog erger dan covid?'*

*'Misschien komt er weer een wereldwijde lockdown aan zodat ze op tijd zijn.'*

*'Zo erg kan het toch niet zijn... De wereld is al een enorme puinhoop...'*

*'Wat als ze gaan bekendmaken dat aliens echt bestaan?'*

*'Of wat als de reptielentheorie waar is?'*

Maar niemand heeft enig idee wat de inhoud van deze uitzending gaat zijn. Tot nu toe is er nog niks uitgelekt. Iedereen, maar dan ook echt iedereen, heeft zijn mond erover weten te houden, iets wat Miriam heel knap vindt.

Het beeld van de camera laat kort alle wereldleiders, religieuze leiders, mensen met topfuncties van ruimtevaartorganisaties zoals NASA, ESA, CNSA en Roscosmos, wetenschappers en bekende, invloedrijke miljonairs en miljardairs zien die allemaal in rijen in een apart vak zitten, wachtend totdat de persconferentie begint. Stuk voor stuk zien ze er somber, zenuwachtig en angstig uit. Ongemakkelijk proberen ze toch met elkaar een praatje te maken.

Dan laat het beeld een witte man van ergens in de vijftig zien die een strak pak draagt en een paar presentatiekaarten in zijn trillende handen vasthoudt. Er verschijnt een balkje onder in beeld met zijn naam en functie: Francisco Gutiérrez, secretaris-generaal van de Verenigde Naties.

Miriam houdt haar adem in.

'Goedemorgen, -middag of -avond, beste kijkers en luisteraars. Voor het eerst in de geschiedenis vindt er een persconferentie plaats die bij iedereen over de hele wereld gelijktijdig wordt uitgezonden. Zoals u al kunt bedenken zal deze uitzending geen goed nieuws bevatten. Helaas is er geen betere manier om dit te zeggen, dus ik zal u allen niet langer in spanning houden,' zegt Gutiérrez in de microfoon terwijl hij met een nerveuze blik de camera in kijkt. Zijn handen beginnen erger te trillen en het zweet staat zichtbaar op zijn kalende hoofd. Een druppel loopt langzaam van zijn slaap naar de kraag van zijn jasje en overhemd. Naast hem op het podium staat een gebarentolk die eruitziet alsof ze ieder moment flauw kan gaan vallen. Op de bank in hun rijtjeshuis pakt Rick Miriams hand stevig vast en ze leunt tegen hem aan.

De secretaris-generaal haalt diep adem en neemt snel een slokje water voordat hij verdergaat.

'Vele professoren, wetenschappers, wiskundigen en astronomen hebben jarenlang uitgebreid onderzoek gedaan naar een ruimtelijk rotsblok, een asteroïde, die afkoerst op de aarde. In het geheim hebben ruimtevaartorganisaties meerdere pogingen gedaan om de koers van deze asteroïde te veranderen, maar deze pogingen waren tevergeefs.' De man slikt en kijkt nog eens naar de kaarten. De stilte lijkt een eeuwigheid door te gaan.

En dan zegt hij iets wat Miriam niet ziet aankomen, wat niemand online heeft kunnen voorspellen. 'Deze asteroïde zal over ongeveer een jaar de atmosfeer binnendringen en op de aarde terechtkomen, waardoor de aarde, en al het leven op aarde, zal ophouden te bestaan.'

Miriam en Rick happen allebei tegelijkertijd naar adem en kijken elkaar geshockeerd aan.

'Wat?' fluistert Miriam ongelovig.

De camera laat zien dat alle monden van de belangrijke en invloedrijke mensen die in het aparte vak in de zaal zitten openvallen.

In complete stilte kijken Rick en Miriam verder, want dit kan toch niet echt zijn? De wereld kan toch niet over een jaar vergaan?

'Ik zal wat vragen beantwoorden, mochten die er zijn,' zegt Gutiérrez, nogal droog.

Honderden handen van journalisten schieten omhoog terwijl verschillende camera's flitsen, waardoor de man op het podium een paar keer met zijn ogen moet knipperen.

'Hoe bedoelt u: ophouden met bestaan?!' gilt een journaliste op de derde rij.

'Kan er nog een groep mensen worden geëvacueerd naar de maan?' schreeuwt iemand van ergens midden in de zaal. 'Of Mars?'

'Weet u met alle zekerheid dat de wereld vergaat? Honderd procent zeker?' roept een van de journalisten van achter in de ruimte boos. De andere journalisten knikken hevig en houden hun microfoons omhoog om het antwoord van Gutiérrez op te vangen.

Hij is even met stomheid geslagen en doet een poging om verschillende antwoorden te formuleren.

Maar het is niet de oudere man die antwoord geeft. Een vrouw in een witte labjas en een badge om haar nek komt met vastberaden passen het podium op en grijpt de microfoon vast. Onder in het beeld verschijnt snel haar naam: dr. Mathilde Bernard, hoogleraar astronomie en wetenschapper bij het Franse Centre national d'études spatiales.

'We hebben het jarenlang nauwkeurig onderzocht met alle nieuwe technologie die er beschikbaar is, er zijn honderden berekeningen gemaakt,' antwoordt dr. Bernard. 'Geloof me als ik zeg dat we hier honderd, nee, duizend procent zeker van zijn.'

Iedereen in de zaal valt stil. Rick schudt ongelovig zijn hoofd.

Net als Gutiérrez weer iets wil gaan zeggen, pakt dr. Bernard de microfoon nog steviger vast en kijkt intens de camera in.

'We hebben nog een jaar op deze planeet. Eén jaar om te doen wat je wil, om tijd te spenderen met geliefden. Laat dat niet aan je voorbijgaan, want het is nu of nooit.'

Gutiérrez kijkt haar met stomheid geslagen aan en alle journalisten – de hele zaal – zijn stil.

De stilte duurt maar een paar seconden, maar het voelt als een eeuwigheid. Dan breekt op beeld de chaos uit: miljonairs die zo snel mogelijk de zaal proberen te verlaten, journalisten die aan het telefoneren zijn, wetenschappers die verslagen voor zich uit staren.

De twee nieuwslezers verschijnen weer en vatten nog een keer samen wat er tijdens de persconferentie gezegd is. Miriam ziet dat de vrouw er onder de lagen make-up lijkbleek uitziet. Wat er gezegd wordt, hoort Miriam al niet meer, er gaan zoveel emoties door haar heen dat ze niet weet hoe ze zich moet voelen.

Op het scherm van de televisie is te zien hoe de nieuwslezers en andere werknemers van het nieuwsstation de studio uit rennen. Dan wordt het beeld zwart.

Rick schiet overeind en steekt zijn hand naar haar uit. 'Kom, we gaan onze dochter halen.'

# 1

## Zeven maanden tot het einde

Lizzy kijkt op als de deur van het café opengaat en het belletje rinkelt. De lampen flikkeren kort aan en uit wanneer de elektriciteit voor de zoveelste keer even uitvalt. Het is donderdagmiddag in april, dat denkt ze tenminste, want de dagen beginnen ondertussen in elkaar over te lopen.

Ze leunt met haar onderarmen op de toonbank die ze nog geen dertig minuten geleden voor de zoveelste keer vandaag heeft schoongemaakt. Op het krijtbord boven de toonbank staan alle drankjes die het café aanbiedt, van koffie tot matcha. Ondertussen kent ze het hele menu zo goed uit haar hoofd, dat ze het zonder enige moeite zou kunnen opdreunen.

De zon schijnt door de grote ruiten naar binnen en laat lange lichtstralen op de vloer van het verlaten café achter. Kleine stofdeeltjes dwarrelen langzaam door de lucht van de open ruimte. De niet bij elkaar passende stoelen staan netjes aan de tafels aangeschoven, stoelen en tafels waar tegenwoordig niemand meer aan zit. Het café ziet eruit alsof het al sinds het begin van de jaren 2000 niet is vernieuwd, wat ook zo is, maar dat geeft juist een gezellige, nostalgische sfeer.

Zoals gewoonlijk is ze achter de toonbank in een van haar vele overvolle, rommelige notitieboekjes aan het schrijven. Dit notitieboekje is donkerrood, wat bijna niet meer te zien is omdat er zoveel

post-its in verschillende kleuren zijn opgeplakt. Papiertjes steken eruit en het ding valt bijna uit elkaar. Het notitieboekje staat vol met random scènes, dialogen en ideeën voor haar boek. Ze zucht inwendig. Een boek dat er nu, weet ze zeker, nooit zal gaan komen.

'Hoi Lizzy. Aan het schrijven dit keer?' groet Gwen haar als ze de deur achter zich sluit.

Eigenlijk is Lizzy veel vaker een boek aan het lezen, maar heel af en toe popt er ineens een idee in haar hoofd voor haar eigen verhaal en kan ze niet verder totdat ze dit ergens heeft opgeschreven. Dan is het uit haar hoofd, maar heeft ze het wel ergens opgeschreven.

'Hier en daar wat dingen. Je weet hoe het gaat,' antwoordt Lizzy kortaf. Ze klapt haar notitieboekje dicht met de pen ertussen. 'Wat mag het voor je zijn?'

Gwen blijft even voor de toonbank staan en kijkt twijfelend naar het menu op het krijtbord, terwijl ze met haar hand tegen haar kin tikt. Een paar seconden gaan in stilte voorbij.

Tofu kijkt hen vanaf de vensterbank aan en knippert langzaam. De staart van de kat zwiept heen en weer als hij zich weer omdraait en buiten naar de vogeltjes die rondvliegen kijkt. Tofu is eigenlijk de kat van haar vreemde, veganistische huisgenoot, Storm, die vijf maanden geleden is verdwenen en nooit meer is teruggekomen. Net zoals de rest van de wereld had hij nu wel iets beters te doen met zijn tijd. Daarom zit Lizzy opgescheept met het enige levende wezen dat bijna nog knorriger is dan zij.

'Doe maar een iced strawberry matcha latte, alsjeblieft,' besluit Gwen uiteindelijk.

Lizzy geeft een kort knikje en gaat dan de spullen uit de enorme koeling in de kleine keuken halen om Gwens drankje te maken.

Voordat het nieuws van het einde uitbrak, werkte Lizzy al bijna vier jaar in het café. Als eenentwintigjarige was het een perfecte kans geweest; overdag serveerde ze koffie en broodjes en 's avonds probeerde ze aan haar boek te werken. De eigenaar verhuurde zelfs een van de kamers in het appartement boven het café aan haar.

Nu is ze een vijfentwintigjarige barista, zonder een boek of een huisgenoot. De eigenaar is al maanden niet langs geweest en het kan hem volgens Lizzy ook niks schelen dat zij het café openhoudt. Het maakt haar niet zoveel uit, ze is blij dat de eigenaar eten en drinken in bulk heeft ingeslagen dat allemaal lang houdbaar is. Dat deed hij voornamelijk om verspilling van eten en geld tegen te gaan, maar met al dat eten heeft ze in haar eentje de afgelopen maanden, oftewel de hele winter, kunnen overleven. Natuurlijk doet ze zuinig met het eten en drinken dat in de koeling en vriezer ligt, want ze moet nog een paar maanden zien te overleven. Maar ondertussen begint het eten langzamerhand op te raken. Lizzy weet eerlijk gezegd niet hoelang ze er nog mee kan doen. Ze hoopt maar dat het genoeg is.

Ook valt de elektriciteit steeds vaker en langer uit, maar het is een wonder dat er überhaupt nog elektriciteit is. Ze heeft voor nu nog voldoende eten, onderdak, een bezigheid, af en toe gezelschap van klanten en Tofu tolereert haar.

Het had veel erger gekund.

Een paar minuten lang is ze druk bezig met het maken van het drankje voor Gwen en vergeet ze de wereld, en vooral de huidige situatie, om zich heen. Dat is precies de reden waarom Lizzy hier is gebleven, zodat ze niet met de staat van de wereld hoeft te dealen. Het café en haar kleine kamer erboven zijn haar toevluchtsoord geworden. De afgelopen maanden, zo ongeveer sinds de chaos uitbrak, is ze het café niet meer uit geweest. Iedereen in de omgeving weet gelukkig dat het haar terrein is.

Lizzy dacht dat het einde van de wereld net zoals *The Purge* zou zijn, maar tot nu toe is iedereen eigenlijk heel beschaafd gebleven, wat haar heeft verbaasd. Aan het begin was het even chaos, toen bijna iedereen stopte met werken om tijd te spenderen met hun familie, vrienden en geliefden. In het kleine stadje waar Lizzy woont was de chaos gelukkig minimaal. Ze wil niet weten hoe het eraan toe is gegaan in de grote steden. Maar Lizzy's vertrouwen

in de mensheid is, wonderbaarlijk genoeg, gestegen de afgelopen maanden.

'Kijk eens, je iced strawberry matcha latte.' Lizzy overhandigt het drankje in een beker van het café aan Gwen. 'Wat heb je als betaling meegenomen?'

Gwens gezicht licht op als ze aanstalten maakt om iets uit de tas die over haar schouder hangt te pakken.

Geld is de afgelopen maanden overbodig en nutteloos geworden. Nu betalen klanten haar met boeken, kattenvoer, nieuws of roddels. Als een van de vaste klanten van het café weet Gwen hoe Lizzy te werk gaat. Waarschijnlijk draait de eigenaar zich om in zijn spreekwoordelijke graf als hij er ooit achter zal komen hoe Lizzy nu het café runt.

'Ik weet hoe graag je dit boek wil hebben, dus ik heb het met iemand geruild voor een paar oude schoenen dat mij toch allang niet meer paste,' ratelt Gwen, terwijl ze Lizzy een exemplaar van *Twilight* overhandigt. Het boek valt nog net niet uit elkaar, de rug is gebroken en de pagina's zijn vergeeld. Lizzy's ogen worden wijd en ze slaakt een klein kreetje.

'O mijn god, dank je wel,' zegt Lizzy zacht. 'Dit boek was mijn obsessie toen ik een tiener was.'

Gwen neemt een slokje van haar iced strawberry matcha latte en er ontstaat een voldane uitdrukking op haar gezicht. 'Bedankt voor het lekkere drankje, ik weet niet wat ik zou moeten zonder mijn wekelijkse *sweet treat*. Tot volgende week!' roept ze. Het belletje van de deur rinkelt weer kort wanneer de deur dichtvalt.

Zodra Gwen uit het zicht is, begint Lizzy direct de spullen op te ruimen die ze gebruikt heeft. Weer valt de elektriciteit een paar seconden uit, maar komt na een paar tellen weer terug. Zuchtend pakt ze het versleten exemplaar van *Twilight* op en zet hem in de kleine, maar goed gevulde boekenkast die in de hoek van het café staat. De boekenkast in haar kamer staat al helemaal vol, en iedereen die hier komt weet dat ze het eerst aan Lizzy moeten vragen als

ze een van de boeken willen lenen om te lezen. Zodra ze het boek uit heeft dat ze nu aan het lezen is, zal ze beginnen aan *Twilight*. Misschien kan ze binnenkort ook aan het tweede en derde deel komen. Dan kan ze de hele serie opnieuw lezen.

Boeken zijn verreweg de meest perfecte vorm van escapisme, denkt ze.

Lizzy kijkt naar Tofu, die langzaam het café doorkruist op weg naar zijn voederbakje. Als de kat drie minuten geen eten heeft gehad, begint hij zo hard te miauwen dat je bijna denkt dat hij al dagen van de honger vergaat. Hij gaat voor zijn voederbakje zitten en Lizzy zweert dat hij haar een nijdige blik toewerpt.

'Ja, ja, ik ga al,' zegt ze klagend tegen de kat die waarschijnlijk denkt dat Lizzy zijn onderdaan is.

Ze loopt naar de voorraadkast waar al het ongekoelde, lang houdbare eten staat en ook de verzameling kattenbrokjes voor Tofu. Het is een mix van allerlei merken en soorten, maar eten is eten en daar moet Tofu het nu eenmaal maar mee doen.

Lizzy pakt een zak die bijna leeg is en vult het bakje. Zodra ze de zak optilt, valt Tofu op zijn eten aan. Ze rolt met haar ogen. Wat is deze kat toch dramatisch, denkt ze, maar op zijn eigen manier ook wel schattig. Haar huisgenoot heeft de kat niet alleen zijn naam gegeven omdat hij als veganist geobsedeerd was door tofu maar ook omdat de kat, op een klein grijs plukje op zijn borst na, volledig wit is. Het is Lizzy's eerste huisdier: omdat haar vader voor bijna alles met een vacht allergisch was mocht ze er nooit een.

Bij de gedachte aan haar vader voelt ze kort een pijnlijke steek in haar borst.

Tofu kijkt naar haar op en miauwt zachtjes, alsof hij haar gedachten kan horen. Lizzy kroelt hem snel achter op zijn kopje voordat hij er weer genoeg van heeft en loopt dan terug naar de toonbank. Ze slaat haar notitieboekje open en kijkt naar het stukje tekst dat ze net heeft opgeschreven. Het liefst wil ze alles weer doorkrassen, maar ze weerstaat de drang.

Het was haar grootste droom om haar eigen boek te schrijven. Ze heeft duizenden ideeën en ziet scènes soms heel duidelijk voor zich, maar het enige wat ze ermee kan is ze ergens opschrijven.

Overspoeld door een gevoel van eenzaamheid kan ze de stilte niet meer verdragen. Ze pakt een random cd uit de ouderwetse cd-toren onder de plank naast de toonbank, en plaatst hem in de cd-speler op diezelfde plank. De eerste klanken van The Cranberries, haar favoriete band, vullen de stille ruimte. Lizzy's schouders gaan een paar centimeter naar beneden wanneer ze de muziek hoort. Ze verwacht geen andere klanten meer vandaag, dus pakt ze haar boek en gaat op een van de oude versleten stoffen banken zitten. Vanaf het bijzettafeltje naast de bank pakt ze een van haar vele haarklemmen, verzamelt al haar lange lichtbruine haar in haar hand, draait ze omhoog en zet ze vast. Een plukje golvend haar valt weer los uit de klem, maar Lizzy merkt het niet. Met haar benen onder zich getrokken slaat ze haar boek open.

De rest van de middag verliest ze zich in het verhaal en wordt ze naar een andere wereld getransporteerd. Precies zoals ze wil.

Wanneer het zo donker is dat ze niet meer verder kan lezen, slaat ze het boek dicht, rekt zich uit en staat op van de bank. De cd is allang afgelopen en ze heeft helemaal niet doorgehad dat Tofu aan de andere kant van de bank is komen liggen. Lizzy trekt een wenkbrauw omhoog. Huh, misschien gaat ze toch nog wel vrienden worden met het knorrige beestje.

Hoe laat het is, weet Lizzy niet precies, maar ze loopt naar buiten om het straatbord dat een paar meter voor de ingang van het café staat naar binnen te halen. Ze klapt het bord in en zet het tegen een van de tafels. Lizzy vist haar sleutels uit haar broekzak en draait de deur van het café op slot. Dan laat ze met een knop het rolluik naar beneden zodat het de ramen en de voordeur bedekt. In het aardedonker loopt Lizzy naar de achterkant van het café en doet een klein lampje aan. Ze zet het koffieapparaat uit en checkt

of alles opgeruimd en schoongemaakt is. Ze controleert of het slot van de achterdeur is dichtgedraaid en ook op het nachtslot zit. Uit de vriezer pakt ze twee tosti's met kaas en tomaat voor haar avondeten en loopt via de tussendeur de trap op naar boven.

Het is een klein appartement met twee nog kleinere slaapkamers, een badkamer waar alleen een douche in past, en een kleine open woonkamer met keuken. Tofu is met haar meegelopen naar boven en gaat direct naar de kamer van Storm, waar nog een mandje voor hem staat. Zijn favoriete slaapplekje. In de loop van de maanden hebben zij en Tofu een routine opgebouwd. 's Ochtends staat ze op, geeft ze Tofu wat eten en maakt daarna ontbijt voor zichzelf. Dan maakt ze zichzelf klaar en doet ze beneden het café open. Tofu gaat dan vaak in de vensterbank van het grote raam aan de voorkant van het café zitten om naar de vogeltjes en de paar mensen buiten te kijken. Lizzy leest en schrijft wat, helpt klanten als die er zijn en maakt het café schoon. 's Avonds sluit ze het café en maakt dan wat avondeten voor zichzelf. Na het eten leest ze meestal nog wat op de bank of in bed en gaat dan slapen. En dan begint het weer opnieuw.

Dag in dag uit.

Zo zijn er vijf maanden voorbijgevlogen. Een hele winter en een deel van de lente.

Lizzy dumpt de spullen voor haar tosti's op het aanrecht en ademt diep uit. Als introvert voelt ze zich niet snel alleen, maar ze heeft nog maar zeven maanden tot het einde. De tijd begint te tikken en ze voelt zich met de dag eenzamer en eenzamer worden. Maar waar moet ze anders heen? Ze heeft verder niks of niemand meer op deze wereld. Ze staat er helemaal alleen voor. Waarom moet juist nú de wereld vergaan? Ze vindt het hele gedoe nog steeds ongeloofwaardig klinken. Alsof ze opeens in een of andere dystopische film is beland.

Maar nee, helaas is dit de realiteit.

De wereld vergaat over zeven maanden, of ze dat nou wil of niet.

Ze zal die tijd uitzitten in het café, haar veilige verblijfplaats. Ze zal dezelfde comfortabele routine aanhouden waar ze zich nu zo aan vastklampt. En ze zal zo veel mogelijk boeken verslinden, zo veel mogelijk woorden opschrijven als ze maar kan. Want wat moet ze anders?

# 2

Tofu staat met zijn voorpoten op haar borst, net onder haar sleutelbeen. Hij blijft maar miauwen in haar gezicht en kijkt haar grimmig aan. Het enige moment dat de witte kat Lizzy vrijwillig aanraakt is als hij 's ochtends op haar springt om haar wakker te maken.

'Ugh, moet het nou elke keer zo vroeg, Tofu?' klaagt Lizzy slaperig. Ze geeft hem een klein duwtje zodat ze zich om kan draaien op haar zij en kijkt naar de tijd op de digitale klok op het nachtkastje naast het bed. 6.32 uur. Tofu miauwt ondertussen door en springt weer op haar. Hij is meedogenloos als het om eten gaat, terwijl Lizzy er altijd voor zorgt dat zijn voederbakjes zijn gevuld. Misschien voelt de kat aan dat hij nog maar een paar maanden te leven heeft en probeert hij nu zo veel mogelijk te eten en te genieten.

'Oké, oké, ik kom al,' snauwt Lizzy tegen de kat. Alsof Tofu haar heeft verstaan, springt hij met een boog weer van haar bed af en rent naar zijn voederbakje in de keuken. 'Stom beest,' mompelt ze. Vanuit de keuken hoort ze nog meer klagerig gemauw.

Lizzy staat op, trekt een joggingbroek aan en vangt vluchtig een blik van zichzelf op in de spiegel aan de muur. Haar ogen vallen op een oude polaroid van haar ouders en haarzelf die aan de spiegel hangt. Ze trekt de foto los, loopt naar het raam en schuift een van de gordijnen een beetje open. Dan houdt ze de foto in het warme

licht van de langzaam opkomende ochtendzon. Haar ogen beginnen te prikken. De foto is genomen tijdens een zonnige, zomerse dag in een pretpark ongeveer zeventien jaar geleden. De achtjarige Lizzy staat met een brede glimlach tussen haar eveneens glimlachende ouders in geklemd. Af en toe dwingt ze zichzelf om naar foto's van hen te kijken, zodat ze hun gezichten niet vergeet. Hoe anders was haar leven nu geweest als haar ouders er nog waren.

Tofu miauwt nog een paar keer vanuit de keuken waardoor Lizzy uit haar gedachten wordt getrokken. Ze legt de polaroid op haar nachtkastje, doet haar versleten sloffen aan en loopt naar de keuken om Tofu eten te geven.

Zodra Tofu zijn eten naar binnen aan het schrokken is alsof het einde van de wereld al veel eerder komt, smeert Lizzy wat pindakaas op een paar crackers. Het is nog te vroeg om het café te openen, dus pakt ze haar boek. Nadat ze is gedoucht en zichzelf heeft aangekleed in een comfortabele wijde broek met een dunne trui loopt ze de trap af naar beneden om het café te openen. Tofu sjeest met haar mee naar beneden en gaat op zijn vaste plekje in de vensterbank zitten. Een van de buurtbewoners komt langs voor een espresso en maakt een kort praatje met haar, maar vertrekt al snel weer om bij zijn familie te zijn.

Verdiept in *Twilight* wordt Lizzy zich opeens bewust van het geluid van een auto. De laatste paar maanden rijden er bijna geen auto's meer langs, omdat veel van de benzine op begint te raken en iedereen toch al is waar ze willen zijn. Er stopt een oud bruin, volgeladen busje voor de deur van het café. Een voordeel van het einde van de wereld, denkt ze, je hoeft je geen zorgen te maken over parkeren.

Uit het busje stapt een jonge man van ongeveer Lizzy's leeftijd die naar het café, het krijtbord op de stoep en de open deur kijkt. Aarzelend loopt hij het café in. Lizzy stopt haar pen tussen de bladzijden van het boek voordat ze het dichtslaat en opzij schuift. De ogen van de jonge man volgen haar bewegingen.

'Lees je nou *Twilight*?' vraagt hij op een licht plagerige toon. 'Je weet toch wel dat de wereld over een paar maanden vergaat, hè?'

Is dat serieus het eerste wat hij tegen haar zegt?

Lizzy kijkt hem strak aan. 'Ik lees *Twilight* juist omdát de wereld vergaat,' zegt ze defensief en ze slaat haar armen over elkaar. 'Wat mag het voor je zijn?'

Zijn wenkbrauwen schieten omhoog en er verschijnt kort een verbaasde uitdrukking op zijn gezicht. 'O, is het café serieus open? Je werkt hier nog?'

Lizzy rolt nog net niet met haar ogen. Ze wuift met een van haar handen vaag om zich heen. 'Dat is wel duidelijk, neem ik aan?' Er verschijnt een lichte twinkeling in zijn ogen wanneer zijn blik over haar gezicht dwaalt. 'Je kunt alleen betalen met een boek, kattenvoer, nieuws of roddels,' gaat Lizzy verder.

'Een boek snap ik, maar kattenvoer?' Hij klinkt geïntrigeerd. Lizzy wijst in de richting van waar Tofu opgerold als een balletje op de vensterbank ligt te slapen in het warme zonlicht. De man kijkt kort over zijn schouder en spot de kat. 'Ah.'

'Dus, wat mag het voor je zijn?' vraagt Lizzy nogmaals. Dit keer klinkt het ongeduldig. Ze wil zo graag verder in *Twilight*. Ze heeft net besloten dat ze het boek wil annoteren, dus ze is weer opnieuw begonnen. Ze schrijft dit keer al haar gedachten in de marges van het boek en onderstreept passages of quotes die ze leuk, grappig of ontroerend vindt.

'Nou, even kijken wat voor drankjes jullie allemaal hebben.' Hij zet een van zijn handen op de toonbank en zijn blik gaat omhoog. Terwijl hij het bord met het menu bekijkt, heeft Lizzy meer tijd om naar hem te kijken. Hij heeft een gemiddelde lengte en lichaamsbouw, draagt een pet, waaronder donkerbruin haar vandaan komt dat net op een ongemakkelijke lengte valt. Waarschijnlijk heeft hij de afgelopen maanden zijn haar niet geknipt. Hij heeft warme chocoladebruine ogen, zijn volle, donkere wenkbrauwen zitten net iets te laag en zijn neus is licht scheef. Er zit een klein litteken aan

de linkerkant van zijn bovenlip. Op zijn wangen, kaken en kin begint een stoppelbaardje te ontstaan. Alles aan hem schreeuwt jongensachtige charme.

Hij brengt zijn andere hand naar zijn kin om eroverheen te wrijven. 'Wat is je specialiteit?' vraagt hij met een vriendelijke glimlach. Zijn blik is zo vol leven en licht dat Lizzy een steek van jaloezie voelt. Jeetje, waarom kan zij nou niet eens zo'n warmte en positiviteit uitstralen?

'Ik maak een hele lekkere aardbeienfrappuccino met extra vanillesiroop en slagroom,' zegt ze droog. Hij schiet direct in de lach.

'Doe die dan maar.' Hij geeft haar een knipoog.

Lizzy geeft een houterig knikje, want wie knipoogt er nou naar vreemden? Ze pakt een van de plastic bekers van het café van een stapel en staat op het punt zich om te draaien zodat ze zijn drankje kan bereiden.

'Wacht, heb je niet mijn naam nodig zodat je die op de beker kunt schrijven?' vraagt hij.

'Ik denk dat ik wel kan onthouden dat dit drankje voor jou is.' Lizzy kijkt met een opgetrokken wenkbrauw nadrukkelijk het compleet lege café rond.

'Collin,' zegt hij. Hij legt een hand op zijn borst en geeft haar een charmante glimlach.

'Dat was onnodig,' mompelt Lizzy wanneer ze zich omdraait om zijn aardbeienfrappuccino te maken. Het geluid van het ijs in de blender klinkt veel te hard in het stille café. Collin is ondertussen op zijn gemak aan het rondkijken, zijn houding is ontspannen en open. Hij loopt richting Tofu en laat de kat eerst even aan zijn hand ruiken voordat hij hem over zijn zachte kopje aait.

'Wat een lief beestje. Wat is hun naam?'

'Hij heet Tofu.'

'En wat is jouw naam?' Collin kijkt haar van onder zijn pet aan en blijft Tofu over zijn kopje aaien. Natuurlijk vindt de kat Collin na vijf seconden al aardiger dan Lizzy na vijf maanden. Het verra-

derlijke beest begint zelfs te spinnen.

'Lizzy,' mompelt ze kortaf. Lizzy vult de beker met de felroze vloeistof en pakt de bus slagroom om er vervolgens een flinke toef op te doen. Om het erger te maken strooit ze wat regenboogsprinkles over de obscene hoeveelheid slagroom. Ze steekt er een rietje in en schuift dan het drankje over de toonbank in Collins richting. 'Hier, je aardbeienfrappuccino is klaar.' Ze slaat haar armen over elkaar. 'Weet je al waarmee je gaat betalen?'

Collin is in een paar stappen bij de toonbank, pakt het drankje op en inspecteert het. 'Wauw, je bent een echte barista!' Hij neemt een klein slokje met een bedenkelijke blik op zijn gezicht en dan begint hij nog net niet te stralen als de zon. Lizzy vindt het irritant. 'Dit is echt heel erg lekker! Bijna alsof we terug zijn in de oude wereld.'

'Betaling?' vraagt Lizzy nogmaals.

'O ja, ik heb wel ergens in mijn auto een boek liggen. Ik zal het even pakken, een momentje.' Hij zet zijn absurd roze drankje weer neer en jogt dan naar buiten. Lizzy vraagt zich af waarom hij hier alleen is. Misschien is zijn partner even ergens anders heen? Of is hij met zijn familie die op ieder moment kan komen binnenwandelen? Ze begint gedachteloos de spullen op te ruimen.

Als Collin weer het café in komt, overhandigt hij haar een van de twee oude paperbacks die hij vastheeft.

'Bedankt, geniet van je drankje,' zegt Lizzy in een poging om een soort van klantvriendelijk te zijn.

'Ik denk eigenlijk dat ik hier even blijf om zelf wat te lezen terwijl ik dit overheerlijke roze geval drink,' zegt hij zwaaiend met het andere boek. Hij heeft alweer een vriendelijke glimlach op zijn gezicht. Lizzy verstijft. Wat? Niemand blijft hier ooit langer dan nodig is.

Collin gaat op een van de versleten banken zitten en neemt een flinke slok. Het is een wonder dat hij niet in één keer misselijk is geworden van alle zoete troep die erin zit. Tofu rekt zich uit,

springt van de vensterbank en loopt dan Collins richting op. De kat springt op de bank en begint Collin kopjes te geven.

Lizzy knippert een paar keer met haar ogen. Is dat beest serieus? Dat heeft hij de afgelopen vijf maanden nog nooit bij haar gedaan. Collin is zich duidelijk van geen kwaad bewust wanneer hij zijn boek openslaat op de pagina waar een boekenlegger tussen zit en gedachteloos over Tofu's kopje en lijfje aait. Lizzy besluit *Twilight* er weer bij te pakken. Ze knaagt op haar pen terwijl ze zich probeert te concentreren op het verhaal, maar de aanwezigheid van Collin leidt haar af. Ze wil niet toegeven dat ze eigenlijk best nieuwsgierig is naar zijn verhaal, waar hij vandaan komt en wat zijn plan is.

Collin lijkt diep in zijn boek te zijn verzonken. Tofu ligt nu naast hem opgerold op de bank en Collin blijft hem verder aaien. Uren later zit Collin nog steeds op de bank. De aardbeienfrappuccino is inmiddels op en hij heeft Lizzy nog gevraagd om een flat white voor hem te maken. Daarna is hij weer teruggedoken in zijn boek met Tofu naast hem.

'Ik ga straks het café afsluiten.' Lizzy verbreekt de stilte.

Collin legt de boekenlegger tussen de pagina's en klapt zijn boek dicht. Er verschijnt een glimlach op zijn lippen. 'Ik denk dat ik dagelijks een kopje koffie nodig heb. Tot morgen, Lizzy.' Collin pakt zijn boek op en draait zich om met een grijns op zijn gezicht. Tofu miauwt zachtjes als Collin langs hem loopt. En dan is Collin de deur uit, stapt het busje in en rijdt weg. Lizzy blijft verbouwereerd achter.

Volg LOFT Books op social media:
@loftpublishing
@loftpublishing
@loftpublishing
www.uitgeverijloft.nl

ISBN 978 90 472 1314 7
ISBN 978 90 472 1188 4 (e-book)
© 2026 Sanne van Leeuwen
Alle rechten voorbehouden. Tekst- en datamining zijn niet toegestaan
Omslagontwerp Studio Vonk & De Boer
Omslagillustratie © Shutterstock
Foto auteur © Nathalie Thal / Hip Fotografie

LOFT Books vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Bij de productie van het papieren boek van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan het zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Verspreiding voor België:
Veen Bosch & Keuning uitgevers nv, Antwerpen